

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **Kubík a.s.**
se sídlem 110 00 Praha – Staré Město, U Prašné brány 1090/2
IČO: 25928082
zastoupen JUDr. Davidem Šmídem, Ph.D., advokátem AK
se sídlem 130 00 Praha 3 – Žižkov, náměstí Winstona Churchilla
1800/2

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
se sídlem 746 01 Opava, Kolářská 451/13

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2017, čj. 722/1.30/17-3,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žaloba směřuje proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2017, čj. 722/1.30/17.3, sp. zn. S8-2016-465, kterým bylo prvním výrokem změněno rozhodnutí orgánu I. stupně tak, že výrok o odpovědnosti za spáchání správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců

se mění tak, že slova „leden 2015“ a „únor 2015“ u paní K. K. a paní S. B. se nahrazují slovy „leden 2016“ a „únor 2016“, ve zbývajícím se výrok o odpovědnosti za správní delikt potvrzuje. Druhým výrokem rozhodnutí zamítlo odvolání proti výroku o uložení pokuty za správní delikt ve výši 15.000,- Kč a rozhodnutí bylo v tomto potvrzeno, rovněž tak pak třetím výrokem i odvolání proti nákladům řízení ve výši 1.000,- Kč.

2. Rozhodnutí orgánu I. stupně – Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj se sídlem v Hradci Králové ze dne 7. 12. 2016, čj. 11580/8.30/16-15 uložilo žalobci dle § 26 odst. 2 písm. c) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce (dále jen „zákon č. 251/2005 Sb.“), povinnost k peněžitému plnění ve formě pokuty ve výši 15.000,- Kč a dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, k úhradě nákladů řízení paušální částkou 1.000,- Kč. Bylo rozhodnuto o tom, že žalobce je vinen ze správního deliktu na úseku odměňování pracovníků, kterého se dopustil tím, že neposkytl zaměstnancům mzdu, alespoň ve výši nejnižší úrovně zaručené mzdy, neboť nesplnil povinnost poskytnout zaměstnancům, jejichž mzda není upravena kolektivní smlouvou, a to K. K. a S. B., v období od října 2015 do února 2016 a A. F. v období od října 2015 do prosince 2015, doplatek ke mzdě ve výši rozdílu mezi mzdou dosaženou v kalendářních měsících uvedeného období a příslušnou nejnižší úrovní zaručené měsíční mzdy pro sjednaný druh práce v pracovních smlouvách – prodavačka (dle Specifikace pracovních činností prodavačka s inkasem (manipulace s hotovostí) – obsluha pokladny a pokladní zóny, zajištění hotovostních a bezhotovostních plateb, dvousměnný pracovní režim). Vykonávané práce jsou dle přílohy NV č. 567/2006 Sb., o minimální mzdě, o nejnižších úrovních zaručené mzdy, o vymezení ztíženého pracovního prostředí a o výši příplatku ke mzdě za práci ve ztíženém pracovním prostředí (dále jen „Nařízení vlády č. 567/2006 Sb.“), zařazeny do 3. skupiny prací podle oborů, obor Obchodní provoz a pohostinství, bod 1 „Nabídka a samostatný prodej zboží, přejímka, uskladňování, vystavení a aranžování zboží v prodejně včetně inkasa“, kde nejnižší úroveň zaručené mzdy činila, dle ustanovení § 3 odst. 1 Nařízení vlády č. 567/2006 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2015, pro stanovenou týdenní pracovní dobu 40 hodin 11.200,- Kč za měsíc, od 1. 1. 2016 pak 12.100,- Kč za měsíc. V rozhodnutí je dále uvedeno, jaké mzdy (nižší) vyplatil žalobce pracovnícím v rozhodném období cit. měsíců r. 2015 a 2016, čímž porušil § 112 odst. 3 písm. a) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „ZP“), vztahující se k povinnosti zaměstnavatele poskytnout zaměstnancům doplatek, nedosáhne-li mzda bez mzdy za práci přesčas, příplatku za práci ve svátek, za noční práci, za práce ve ztíženém prostředí a za práci v sobotu a neděli příslušné nejnižší úrovně zaručené mzdy.

II. Žalobní argumentace

3. Žaloba poukazuje na skutečnost, že žalobce podniká v několika odvětvích, z nichž samostatnou divizí je maloobchod a velkoobchod. Kontrola orgánu I. stupně byla provedena v provozovně žalobce Š., která je umístěna v husté bytové zástavbě v centru města Pardubice, kde je pouze pěší docházková přístupnost, prodejna nemá parkoviště pro vozidla. Prodejna je malého charakteru, která si nemůže ekonomicky dovolit speciálně jednoho zásobovače – doplňovače potravin, jednoho prodavače uzenin za pultem a jednu samostatnou pokladní, tyto základní funkce plní jedna osoba, střídající podle potřeby klientů jednotlivá pracovní stanoviště, přejímku zboží zajišťuje většinou

vedoucí prodejny nebo jeho zástupce, který je vždy přítomen. Kupní síla je v dané prodejně velmi malá, průměrný obrat z jednoho nákupu činí cca 100,- Kč.

4. Rozhodnutí žalovaného napadá žalobce v celém rozsahu, žádá jeho zrušení, a to i rozhodnutí orgánu I. stupně. Žalobce je přesvědčen, že došlo k porušení § 112 odst. 3 ZP, Nařízení vlády č. 567/2006 Sb., § 2, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, ale i § 26 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2005 Sb.
5. V dané věci byl nesprávně zjištěn skutkový a právní stav, kdy žalovaný nezkoumal specifické podmínky mini prodejny o dvou zaměstnancích, vykonávajících práce potřebné v daném čase vzhledem k tomu, zda je v prodejně zákazník či nikoliv. K posouzení skutkového stavu věci tak žalovaný přistoupil zjevně formalisticky. Nevypořádal se dostatečně ani s předloženým znaleckým posudkem č. 10-10/2016, zpracovaným znalkyní PhDr. Mgr. I. M., soudní znalkyní se specializací odvětví psychologie, se zvláštní specializací psychologie práce, managementu a personalistiky, který žalobce předložil. V žalobě pak žalobce zdůrazňuje zejména jeho závěr s tím, že skupina pracovních činností ve smyslu cit. nařízení vlády dopadá do sféry hypermarketů a jím podobných prodejen, kde stát dbá na to, aby prodavačka – pokladní měla určitý zaručený příjem vzhledem k objemu a náročnosti pracovních činností ve velkoprodejně. Ve skupině 3. uvedeného nařízení „Obchodní provoz a pohostinství“ není řešeno postavení zaměstnankyň – prodavaček v miniprodejnách typu kontrolované prodejny, kde pracovní zátěž zaměstnankyň je ve vztahu k hypermarketu nesouměřitelně nižší, což platí i o pracovním kolektivu, nutnosti prohlubování kvalifikace ve vztahu k rozmanitosti a složitosti pracovní činnosti a celkové zátěže, které dopadá na zaměstnance velkoprodejen.
6. Žalobce je toho názoru, že výše uvedené vede k diskriminaci zaměstnavatele, který je nucen platit zaměstnancům mzdu, která neodpovídá složitosti a objemu pracovní činnosti zaměstnankyň, přičemž jeho obrat a s ním spojený zisk z provozu je ve srovnání s prodejny typu hypermarket nesouměřitelný. Žalovaný měl v takovém případě použít obecné ustanovení nařízení vlády, a to Skupina I. Obecné charakteristiky skupin. Žaloba připomíná definice skupiny prací č. 2 a č. 3 –

2) Stejnorodé práce s rámcovým zadáním a s přesně vymezenými výstupy, s větší možností volby jiného postupu a s rámcovými návaznostmi na další procesy (dále jen „jednoduché odborné práce“). Práce s celky a sestavami několika jednotlivých prvků (předmětů) s logickým (účelovým) uspořádáním s dílčími vazbami na jiné celky (sestavy). Práce předpokládající jednoduché pracovní vztahy. Dlouhodobé a jednostranné zatížení větších svalových skupin. Mírně zvýšené psychické nároky spojené se samostatným řešením skupiny stejnorodých časově ustálených pracovních operací podle dostupných postupů.

3) Různorodé, rámcově vymezené práce se zadáním podle obvyklých postupů, se stanovenými výstupy, postupy a vazbami na další procesy (dále jen „odborné práce“). Práce s ucelenými systémy složenými z mnoha prvků s dílčími vazbami na malý okruh dalších systémů. Koordinace prací v proměnlivých skupinách. Usměrnování jednoduchých rutinních a manipulačních prací a procesů v proměnlivých skupinách, týmech a jiných neustálých organizačních celcích a bez podřízenosti skupiny zaměstnanců spojené s odpovědností za škody, které nelze odstranit vlastními silami a v krátké době. Zvýšené psychické nároky vyplývající ze samostatného řešení úkolů s různorodými konkrétními jevy a procesy a s nároky na představitelství a předvídatelnost, schopnost srovnávání, pozornost a operativnost. Značná

smyslová náročnost. Značná zátěž velkých svalových skupin ve velmi ztížených pracovních podmínkách.

K uvedeným charakteristikám pak sděluje, že vládním úmyslem jistě nebylo nerozlišovat pracovní zařazení ve vztahu k zatížení zaměstnanců v obchodních provozech – obchodech, vzhledem k jejich velikosti a s tím spojenému objemu práce a pracovních podmínek zaměstnanců. To by totiž vedlo k diskriminaci zaměstnanců velkoprodejen, kteří by měli stejné mzdové nároky jako zaměstnanci v malých, tzv. svačinkových prodejnách. Současně by byly silně znevýhodněny subjekty podnikající v maloobchodu a provozující mini a malé prodejny.

7. Žalobce považuje povinnost hradit zaměstnancům mzdy, které reálně neodpovídají stupni náročnosti práce a pracovním podmínkám za diskriminační, konečně, toto neodpovídá ani zisku z mini prodejen. Žalobci v případě zamítnutí hrozí takový růst mzdových výdajů, který způsobí neschopnost udržet provoz této prodejny a ta bude jako ztrátová uzavřena. Vzhledem k počtu mini a malých prodejen, které provozuje, by se mohl takový zásah týkat desítek zaměstnanců, s nimiž by byl rozvázán pracovní poměr. Na své zaměstnance nepřenášel nikdy riziko podnikání, svým zaměstnancům vždy řádně hradil mzdy a v případě vyššího prodeje i nenárokové složky mzdy, se splatností mzdy se nikdy neopozdil.
8. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že pro zařazení práce do konkrétní skupiny prací je rozhodná písemná specifikace práce, kde již z popisu pracovní pozice bude zřejmá konkrétní skupina. Pracovní náplň zaměstnanců je popsána způsobem, aby mohli vykonávat práce související s provozem mini prodejen, ve vztahu k určité skupině prací je však třeba vždy posoudit náročnost a četnost jednotlivých prací, což žalobce rozvádí ve znaleckém posudku, který je součástí správního spisu. Žalovaný posoudil věc na základě špatně vyhodnocených důkazů a k takto zjištěnému skutkovému stavu použil právní úpravu, která by na správně zjištěný skutkový stav nedopadala. Žalobce je přesvědčen, že na základě přeloženého znaleckého posudku dospěje soud po prostudování spisu k závěru o protiprávnosti napadeného rozhodnutí žalovaného. Pokud by totiž bylo toto shledáno zákonným, došlo by k porušení základního principu, uvedeného v § 110 odst. 2 ZP, kde se uvádí, že *„stejnou prací nebo prací stejné hodnoty se rozumí práce stejné nebo srovnatelné složitosti, odpovědnosti a namáhavosti, která se koná ve stejných nebo srovnatelných pracovních podmínkách, při stejné nebo srovnatelné pracovní výkonnosti a výsledcích práce“*. Žalobce navrhl výslech svědků – znalkyně PhDr. Mgr. I. M., pana Ž. – inspektora prodejen a paní K., manažerky maloobchodní sítě prodejen. Žalobce navrhl zrušení obou rozhodnutí, tedy jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí orgánu I. stupně, a přiznání náhrady nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Z písemného vyjádření žalovaného ze dne 28. 7. 2017 vyplývá, že správní orgán setrvává na svém rozhodnutí v dané věci. K rozboru žalobce, který se v žalobě soustředil na povahu práce, vykonávané zaměstnanci v maloprodejně a povahu práce zaměstnanců čerpacích stanic či velkých hypermarketů a v důsledku toho pak odkazuje na znalecký posudek, žalovaný uvedl, že obě rozhodnutí inspekce práce byla vydána na základě skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy v souladu s ustanovením § 3 správního řádu – se zásadou materiální pravdy. Správní orgán vycházel z řetězce důkazů, které hodnotil samostatně a ve vzájemném kontextu, nevycházel jen z jediného

podkladu. Je přesvědčen, že v rámci správního řízení bylo dostatečně prokázáno, že zaměstnanci vykonávají práce odůvodňující nárok na nejnižší úroveň zaručené mzdy ve výši, stanovené pro 3. skupinu prací. V rozhodném období přitom tato v uvedené výši vyplacena nebyla, ani prostřednictvím doplatku do příslušné úrovně zaručené mzdy.

10. K opětovným námitkám žalobce ohledně znaleckého posudku pak žalovaný odkázal na své rozhodnutí (str. 4 – 5). Orgány inspekce práce jsou zřízeny mj. jako kontrolní orgány na úseku ochrany pracovních vztahů a pracovních podmínek, z čehož je zřejmé, že kontrolují plnění povinností plynoucích z právních předpisů, a to v rozsahu § 3 zákona č. 251/2005 Sb., při svém diskrečním rozhodování postupují v souladu se správním řádem, zákonem o inspekci práce i ZP, jakož i v mezích NV č. 567/2006 Sb., nepřisluší jim však tyto předpisy hodnotit ani zpochybňovat, jejich obsahem jsou vázány.
11. Námitku o tom, že 3. skupina prací dle výše cit. nařízení vlády dopadá pouze do sféry hypermarketů a jim podobných prodejen, kde stát dbá na to, aby prodavačka – pokladní měla určitý zaručený příjem, vzhledem k objemu a náročnosti pracovních činností ve velkoprodejně, přičemž tato skupina prací ve smyslu přílohy č. 1 – „Obchodní provoz a pohostinství“ neřeší práci zaměstnanců v miniprodejnách typu kontrolované provozovny, kde pracovní zátěž zaměstnankyň je ve vztahu k hypermarketu nesouměrně nižší, považuje žalovaný za nesmyslný až absurdní výklad dotčeného předpisu. Uvedl, že se jedná o snahu šetřit mzdové náklady, neboť jednotlivé skupiny prací jsou tímto nařízením výslovně odstupňovány podle složitosti, odpovědnosti a namáhavosti vykonávané nejnáročnější práce, tedy i zátěže zaměstnanců, s tím, aby s ohledem na povahu vykonávané práce, její různé dílčí činnosti, náležela zaměstnanci zaručená, právním předpisem garantovaná mzda, jíž se může na základě předpisu dovolávat. Ze své úřední činnosti žalovaný může potvrdit, že pokladní v hypermarketech obsluhují jen pokladní zónu, naopak jsou to právě zaměstnanci žalovaného, kteří zajišťují také další činnosti spojené s chodem dané provozovny, např. příjem zboží, jeho skladování, doplňování, aranžování, obsluhu pultů, příjem vratných obalů, kontrolu zboží a cenovek atd..., tedy, práce se zvýšenými fyzickými i psychickými nároky na jednotlivce.
12. S názorem žalobce o tom, že je při posouzení předmětné otázky nutné zohlednit velikost, obrat a ziskovost prodejny, se žalovaný neztotožňuje, odkazuje na str. 4 – 5 svého rozhodnutí, kde se ke kritériím nejnižší úrovně zaručené mzdy ve vztahu k pracovní náplni zaměstnanců explicitně vyjádřil. Pro stanovení skupiny prací ve vztahu k zaručené mzdě je rozhodující výkon té nejnáročnější z prací, která je obsažena v pracovní náplni, resp. ta, která je zařazena do nejvyšší skupiny, byť je vykonávána pouze okrajově, protože právě výkon této nejsložitější práce je tím hraničním ukazovatelem, ve které kategorii práce se zaměstnanec za účelem stanovení nejnižší úrovně zaručené mzdy pohybuje. Některé dílčí činnosti, vyplývající z pracovní náplně zaměstnanců, zejména pak hotovostní i bezhotovostní inkaso plateb, příjem poštovních poukázek a služba cashback, nabídka a samostatný prodej zboží, včetně jeho přejímky a vyskladňování (a lze najít i další), u nichž žalobce namítá pouze jejich nižší četnost, odůvodňují závěr o oprávněnosti zařazení zaměstnanců žalobce do 3. skupiny prací. V daném období pak činila nejnižší úroveň zaručené mzdy pro 40 hodinovou týdenní pracovní dobu 11.200,- Kč. I Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 1. 2017, čj. 4 Ads 244/2016 vycházel pro zařazení zaměstnanců do jednotlivých pracovních skupin ze sjednané pracovní náplně a v ní zahrnuté nejsložitější práce.

13. Žalovaný žalobce nediskriminoval, vydal rozhodnutí o porušení zákona žalobcem, který zaměstnancům nevyplatil mzdy, na které mají dle charakteru práce nárok. Pokud pak žalobce apeloval na sociální aspekt problematiky s tím, že prodejna bude muset být jako ztrátová uzavřena, žalovaný připomněl, že podnikání se děje za účelem zisku, nelze tak však činit na úkor zaměstnanců a jejich legitimního očekávání, že jejich práce bude v souladu s právními předpisy řádně oceněna. Výsledek hospodaření žalobce v r. 2015 byl 1.026 tis. Kč, žalovaný nemá za to, že vzrůst mzdových nákladů toto hospodaření vážněji ohrozí. K zásadě, stanovené § 110 odst. 2 ZP pak sděluje, že toto ustanovení se váže k stejné odměně za stejnou práci a žalovaný se snaží porovnávat neporovnatelné. S odkazem na uvedenou argumentaci pak žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. V průběhu jednání soudu dne 19. 6. 2019 odkázali zástupci účastníků řízení na písemná podání, zástupce žalobce navrhl provedení výslechů svědků, když místo p. Ž. je inspektorkou paní H. G., je též navrhována výpověď ekonomického ředitele pana P. M. Krajský soud návrh na provedení výslechů svědků zamítl, s odůvodněním jejich nadbytečnosti. Zástupce žalobce opět připomněl, s odkazem na znalecké posouzení, srovnání obtížnosti náplně práce prodavaček s obsluhou benzínové pumpy, kdy na miniprodejně se jedná o nižší objem práce i její náročnosti, přitom skupina 3 představuje náročnost pracovníků velkoprodejen a supermarketů. Nařízení vlády nepomýšlí na prodavače malých prodejen, kde je nižší zátěž pracovníků, náleží jim tedy i nižší mzdy. Pouze tak jsou uvedené miniprodeje ekonomicky udržitelné. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala plně na písemné vyjádření ve věci, žalovaný na svém závěru trvá, neboť je přesvědčen, že práce zaměstnanců žalobce náleží zařazením do 3. skupiny prací, a to jak svojí namáhavostí, tak i složitostí a odpovědností. Oba účastníci řízení setrvali na svých návrzích.
15. Soud konstatoval ze správního spisu, že kontrolním orgánem byla provedena u žalobce v prodejně v Pardubicích kontrola odměňování zaměstnanců, byly kontrolovány pracovní smlouvy prodavaček paní K., F. a B. za měsíce říjen 2015 až únor 2016 a vyplacené mzdy byly porovnány s předpisem, určujícím dle náplně prací skupinu prací, kdy žalobce trval na skupině 2, avšak kontrolní orgán vyvozuje z náplně práce prodavaček, že náleží do skupiny 3. Součástí správního spisu je i žalobcem předložený znalecký posudek, v němž znalec řešil otázky rozdílu v odstupňování jednotlivých skupin prací podle nařízení vlády 567/2006 Sb., rozdílu z pohledu psychologie práce mezi charakteristikou 2. a 3. skupiny prací cit. nařízení vlády v kontextu příkazu čj. 11580/8.30/16-4, společenské odpovědnosti zaměstnavatele Kubík a.s. uvedené provozovny v Pardubicích, a otázku správnosti zařazení prodavaček provozovny žalobce do 3 skupiny prací NV 567/2006 Sb. Přítomny jsou pracovní smlouvy prodavaček, výplatní listky, Popis pracovních činností – zařazení prodavačka s inkasem. Ze správního spisu rovněž soud zjistil, že žalobce předložil v průběhu správního řízení výkaz zisku a ztrát k 31. 12. 2015 s rozvahou, totéž za r. 2014. V průběhu správního řízení bylo po vydání příkazu ze dne 9. 6. 2016 a podaném odporu žalobce provedeno ústní projednání věci.
16. Podstatou námitek žalobce byl odkaz na znalecký posudek, který dle obecných charakteristik řadí činnost předmětných prodavaček malé prodejny do skupiny prací č. 2, neboť svou náročností neodpovídá charakteristice prací skupiny 3.

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.). Konstatoval, že mezi účastníky řízení bylo prakticky jediným sporným bodem zařazení tří prodavaček prodejny žalobce, nacházející se v Pardubicích, dle přílohy Nařízení vlády č. 567/2006 Sb., buď do skupiny prací podle oborů č. 2, což tvrdil žalobce, nebo skupiny č. 3, bod 1, kterou považoval za adekvátní žalovaný správní orgán.
18. Ze správního spisu vyplývá mj., jak uvedeno výše, pracovní náplň, tedy specifikace pracovních činností zařazení tří prodavaček, a to paní K., F. a B., jako prodavaček s inkasem (manipulace s hotovostí). Je zde uvedeno, že prodavač vykonává prodejní činnosti v oblasti maloobchodního prodeje vymezeného sortimentu zboží při použití vhodného vybavení a systémů a ve spojení se zákazníky a dodavateli. Jako pracovní činnosti zde jsou uvedeny následující body:
- Příjem zboží a zajištění kontroly jeho kvality a množství
 - Zajištění vhodného skladování a ošetřování zboží na prodejně s ohledem na předepsané či doporučené podmínky skladování
 - Doplnění zboží ze skladu na prodejní plochu a jeho prezentace
 - Zajištění přípravy a úpravy zboží k prodeji podle specifikace prodáváného zboží
 - Likvidace a vrácení obalů
 - Kontrola čerstvosti a kvality zboží
 - Kontrola spotřeby a minimální trvanlivosti
 - Rozmísťování a kontrola cenovek
 - Příjem vratných obalů od zákazníků
 - Balení a opatření zboží cenovkami
 - Rozpékání zmrazeného pečiva
 - Příprava a obsluha na úseku obslužných pultů
 - Pravidelné vyplňování kontrolních listů
 - Úklid a čistota prodejny
 - Inventarizace zboží a spolupráce při plánování požadavků na zboží
 - Příjem objednávek zákazníků a jejich vyřízení
 - Udržování a posilování kontaktů se zákazníky
 - Poskytování efektivních služeb zákazníkům, vyřizování dotazů, stížností a reklamací
 - Poskytování poradenské činnosti zákazníkovi
 - Obsluha pokladny a pokladní zóny, zajištění hotovostních a bezhotovostních plateb
 - Zajištění příjmu poštovních poukázek a služby cashback
 - Další činnosti související s provozem maloobchodní prodejny podle pokynů nadřízeného pracovníka
19. Z Přílohy Nařízení vlády č. 567/2006 Sb., - Skupiny prací pro účely stanovení nejnižší úrovně zaručené mzdy – plyne, že tato obsahuje oddíl I., v němž jsou upraveny obecné charakteristiky skupin prací, v oddílu II. pak jsou přímo popsány příklady prací ve skupinách podle oborů. Krajský soud považuje za nepochybné, že pro danou věc je nutné hledat odpověď v oboru Obchodní provoz a pohostinství, kde jsou upraveny 4 skupiny prací. První skupina upravuje přípravné a dílčí práce v obchodním provozu včetně ruční přepravy zboží a výkupu lahví, pomocné práce při výrobě jídel, například sběr, mytí a čištění nádobí, obsluhu ručních kuchyňských strojů, dále služby hotelovým hostům vč. manipulace se zavazadly a vydávání klíčů od pokojů.

Druhá skupina popisuje samostatný prodej zboží a teplých jídel v kantýnách a bufetech spojený s úpravou na talíře, výrobu jednoduchých druhů teplých a studených jídel zhotovovaných z polotovarů podle stanovených pracovních postupů, výrobu polévek a příloh k hlavním jídlům, obsluhu v závodních jídelnách a obdobných stravovacích zařízeních s případným inkasem, péči o svěřené pokoje, jejich příslušenství a inventář v mezinárodních hotelech, péči o hosty, dále vyřizování drobných reklamací, vedení příručního skladu prádla a pomocného materiálu, prodej pohonných hmot, maziv a doplňkového sortimentu u čerpacích stanic, inkaso tržeb v hotovosti nebo na úvěrové karty, třídění a jakostní kontrola zboží v balírnách, obsluhu balících automatů nebo linek.

Třetí skupina obsahuje popis prací – nabídky a samostatného prodeje zboží, přejímky, uskladňování, vystavení a aranžování zboží v prodejně včetně inkasa, kontrolu zakoupeného zboží, inkaso peněz v hotovosti nebo na úvěrové karty, např. v supermarketech, dále pak výrobu a výdej běžných druhů teplých jídel, např. gulášů, polévek, ovocných knedlíků a příloh k hlavním jídlům, výrobu technologicky náročných specialit teplé kuchyně, např. speciálních rolád, atypických jídel ze zvěřiny a ryb, složitých plněných a zapékaných minutek, samostatný prodej zboží nebo služeb vyžadujících speciální odborné znalosti, samostatné vyřizování reklamací, výrobu technologicky náročných teplých jídel, např. svíčkové, plněných mas nebo specialit studené kuchyně. Dále je v této skupině prací popsáno opracování a úprava jatečního masa, stahování, kuchání drůbeže a ryb pro kuchyňské zpracování včetně třídění podle druhů, organizace a zajišťování úklidových prací a doplňkových služeb v ubytovacích provozech, vyřizování běžných reklamací hotelových hostů, samostatné přijímání a vyřizování objednávek ubytovacích a jiných hotelových služeb, inkaso valut a úvěrových karet, obsluha zákazníků podle jejich objednávek v restauračních zařízeních nebo u baru vč. míchání nápojů, stolničení inkasa tržeb.

Čtvrtá skupina prací pak popisuje výrobu náročných specialit české kuchyně i kuchyní cizích národů, výrobu specialit studené kuchyně pro bankety a recepce vč. sestavování vlastních receptur, zajišťování pohostinského provozu s výrobou teplých jídel, vedení administrativně ekonomické agendy a nákup a prodej uměleckých a starožitných předmětů vč. jejich oceňování nebo výkup zlata, jiných drahých kovů a kamenů.

20. Jak vyplývá z popisu prací, zařazených do třetí skupiny prací, je nepochybné, v porovnání s výše uvedeným popisem a náplní práce zaměstnankyň prodejny žalobce v Pardubicích, že výkon jejich pracovní činnosti náleží do třetí skupiny prací, a to konkrétně třetí skupiny, bod 1. Náplň práce kontrolovaných pracovníků žalobce je pak uvedena i v bodě 2., ale i 5, byť je u uvedeného popisu prací v bodě 2 poznámka „např. v supermarketu“. Slovo např. svým významem nelze vyložit jinak, než „například“, tedy samozřejmě i v dalších případech, kdy uvedený popis práce představuje náplň práce prodavačky v obchodní síti. Porovnání s pracovníkem obsluhy čerpací stanice je zcela mimo realitu a soud se proto odkazuje na znalecký posudek, který tuto problematiku podrobně rozebral, vůbec nezabýval. Soud je přesvědčen, že právní úprava hovoří v daném případě jasně, nemá proto žádné pochybnosti o jednoznačné správnosti zařazení výkonu pracovních činností kontrolovaných zaměstnanců žalobce do 3. skupiny prací a nastolení otázky porovnávání rozsahu a obsahu činností obsluhy čerpací stanice s uvedenými prodavačkami považuje za účelové. Jak ve své argumentaci vhodně odkázal žalovaný, i krajský soud je přesvědčen, že Nejvyšší správní soud jasně vyjádřil v uvedené

problematicke, např. v rozhodnutí ze dne 31. 1. 2017, sp. zn. 4 Ads 244/2016, že je potřebné vždy se řídit rozhodujícími body pracovní náplně zaměstnance.

21. Vzhledem k jednoznačnému závěru, k němuž krajský soud dospěl na základě výše uvedených skutečností je pak nepochybné, že s ohledem na § 112, jeho odst. 2 a odst. 3 ZP v platném znění -

Odst. 2 - Nejnižší úroveň zaručené mzdy a podmínky pro její poskytování zaměstnancům, jejichž mzda není sjednána v kolektivní smlouvě, a pro zaměstnance, kterým se za práci poskytuje plat, stanoví vláda nařízením, a to zpravidla s účinností od počátku kalendářního roku s přihlédnutím k vývoji mezd a spotřebitelských cen. Nejnižší úroveň zaručené mzdy nesmí být nižší než částka, kterou stanoví tento zákon v § 111 odst. 2 jako základní sazbu minimální mzdy. Další nejnižší úroveň zaručené mzdy se stanoví diferencovaně podle složitosti, odpovědnosti a namáhavosti vykonávané práce tak, aby maximální zvýšení činilo alespoň dvojnásobek nejnižší úroveň zaručené mzdy. Podle míry vlivů omezujících pracovní uplatnění zaměstnance může vláda stanovit nejnižší úroveň zaručené mzdy podle věty druhé a třetí až o 50 % nižší.

Odst. 3 - Nedosáhne-li mzda nebo plat bez mzdy nebo platu za práci přesčas, příplatku za práci ve svátek, za noční práci, za práci ve ztíženém pracovním prostředí a za práci v sobotu a v neděli příslušné nejnižší úroveň zaručené mzdy podle odstavce 2, je zaměstnavatel povinen zaměstnanci poskytnout doplatek

a) ke mzdě ve výši rozdílu mezi mzdou dosaženou v kalendářním měsíci a příslušnou nejnižší úrovní zaručené měsíční mzdy, nebo ve výši rozdílu mezi mzdou připadající na 1 odpracovanou hodinu a příslušnou hodinovou sazbou nejnižší úroveň zaručené mzdy; pro účely doplatku se použije nejnižší úroveň hodinové mzdy, jestliže se předem nesjedná, nestanoví nebo neurčí použití nejnižší úroveň zaručené měsíční mzdy, nebo

b) k platu ve výši rozdílu mezi platem dosaženým v kalendářním měsíci a příslušnou nejnižší úrovní zaručené mzdy.

- byl žalobce povinen přistoupit k realizaci aplikace výše citovaného nařízení vlády, které ve skupině 3 bod 1 oboru Obchodní provoz a pohostinství (prodavačka) upravuje nejnižší úroveň zaručené mzdy pro stanovenou pracovní dobu 40 hodin do 31. 12. 2015 ve výši 11.200,- Kč za měsíc, a to na základě § 3 odst. 1.

22. Vzhledem k tomu, že pracovníci žalobce, jejichž mzdy byly předmětem kontroly žalovaného, nepobírali v hodnoceném období r. 2015 a 2016 mzdu alespoň ve výši nejnižší úroveň zaručené mzdy dle příslušného výše cit. předpisu, spatřuje krajský soud shodně s žalovaným v uvedeném pochybení žalobce správní delikt na úseku odměňování pracovníků. Uložená pokuta je pak adekvátní reakcí kontrolního orgánu na zjištěnou situaci v obchodním zařízení žalobce. Žalobcem navržené důkazy výpověďmi svědků považoval soud za nadbytečné, neboť dospěl po seznámení se se spisovým materiálem k závěru, že argumentace žalovaného správního orgánu na námitky žalobce odpovídá logicky, objektivně a zcela v souladu s platnou právní úpravou. Krajský soud rovněž nemohl označit za důkaz žalobcem předložený znalecký posudek, neboť v dané věci se jedná o posouzení právní otázky, která soudnímu znalci nepřísluší.

23. Krajský soud tedy po projednání věci a přezkoumání správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí konstatoval, že žaloba nebyla důvodná, proto ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

24. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšným účastníkem řízení byl žalovaný správní orgán, který však náhradu nákladů řízení neúčtoval.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 20. červen 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu